

SRBA MITROVIĆ otkrivalac puteva

BOŽJAK

OVO je pseto starovremensko,
Reži i ujeda, prag liže
I trag gazdin, ali noću
Kada ga samoča skoli
Ponižava se i praznoslovi:
Laje na nebeski atar
Gde vidi Velika Kola
I jedno prazno mesto
Za svoga dobrotvora.

IRONIČNI NOKTURN

PRELESNA noć pada
Kao prašnjavo čebe
Sa sprata iznad.
Nepregledni vidik stanjen
Kao da ženski pahne;
Ružoprst
U oči nam džara;
A misli glomazne
U klupko smotane
Skotrljaše se u mrak.

Jedno nas mesto čeka,
Konak,
Gde okupljeni cičimo
U pregrejanoj isparljivosti,
Kuckajući se
Skarednim čašama.

MIMOGRED

ŠTA bi?!
Zar u obilju da uživamo?
Redati zar stvari
U škrinje, škrinje
U podrumе, a podrumе
Poda se?

Ovo je kuća gde dan prespavasmo,
Sada smo budni
I mačji glednemo u mrak.
Ono što imamo
Ne miče se,
A potonji znak
Skudoumlje nam gladi.

Toliko zar naslaga,
A čovek opet jauče
Kao (ne bilo!) kristal?

OTKRIVALAC PUTEVA

OTKRIVALAC puteva ona je
Kome ne treba slava.
On se sa građskih ulica,
Nakon radnoga vremena,
Upućuje
U neprevaziđenu i neekonomičnu avanturu
Društveno neorganizovanog vremena.
Lako pali kola, al mostove za sobom ne,

S članovima porodice koje nezaboravno voli,
On, provizorno nežan, kreće
Put nerazglašene udoline
Tek ovlaš gde-gde zagađene,
Da prvi put i prvi
Iz svoje socijalne sredine
Okuša slasti divljine —
Kako će put svoj nazvati.

Sunce sija kao po preporuci
Zalećući se malko isuviše
U visinu praznoga neba,
Oblaci, oni dobrodušni,
Od vune što su ne od kiše,
Bleje bordurom livadnog brega;
Asfalt se neosetno ugiba u kolotečinu
Kako, na sreću, i treba.
Jao, nek je bog, izvesni novi bog,
Na pomoć našem avangardisti,
Neka mu put učini prohodnim
Uz povoljnu potrošnju benzina,
I još: nek mu ne vitla nad glavom
Starinskim rekvizitima nevremena.

Šumski je raj blatnjav,
Istiha ptice poju
Nerimovane katrene,
Rečica upravo nizvodno
Pokazuje umeće prolaznosti,
Insekti zuje, kako to oduvek
I radan i dokon svet već čini,
Samo šuma, iako nedovoljno mračna, čuti,
Iznudjući rekli bismo
Za sebe ime Prirode.
A naš otkrivalac,
Naš antologičar puteva,
Stiže li?

Da, stigao je, stigao.
Sebi je olakšao,
Trn je ukrasni ubrao,
I žita struk i suhi cvet,
Sve u slavu besprimerne godine
Kojoj ispadaju zubi
(Beli, crni, sivi?),
I već se doma vratio
Otkriće telefonom da objavi.

On će i nas ubedljivo uputiti
Na prečice i posebne čari,
Reći nam šta veče lije
I čemu se jutro zari;
Poveriće nam kako da bez straha
Oprobamo sredovečnu prirodu,
Onu što se odmalena obnavlja
Ne strepeći od svoje drevnosti.

O, sve ovo nam zasigurno obećava,
Da ćemo i mi jednom dočekati
Da u žbun (zagoden?) zagazimo prvi,
Mada s u svaku prolaznost
Samu jednom može ugaziti.